

ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு

ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு

ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு

[ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு !

ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு

ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு

ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு.

ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு ஐந்தாம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மாநாடு !]

பொய்யன் முஸலைமாவின் அரசவை. நிறைய மக்கள் குழுவியிருந்தனர். "யாரங்கே கொண்டு வாருங்கள் அந்தத் துதுவனை" என்று கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட, கனத்த சங்கிலிகளால் அவரைப் பட்டி, இழுத்து வந்தார்கள் காவலர்கள். கால்விலங்கு

தரையில் புரள வந்து நின்றுார் ஹபீ ப் இப்னு ஸதை ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள்.

முகத்தில் எவ்விதக் கலக்கமோ, கலவரமோ இல்லாமல், மிகவும் சாதாரணமாக நின்று கொண்டிருந்தார் ஹபீ ப். அவர் என்ன குற்றம் செய்தார் என்று விலங்கு, பட்டி, விசாரணை? அதைக் காண மொய்த்திருக்கும் கட்டம்?

தானும் ஒரு நபி என்று உளற ஆரம்பித்து மக்களை வழிகெடுக்க முனைந்துவிட்ட முஸ்லைமாவை எச்சரித்து நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்கள் ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்கள். அதைச் சும்ன்து வந்த தபீதர், தமோழர் ஹபீ ப் இப்னு ஸதை ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள்

தொன்றுதொட்டு தபீதர்களுக்கு என்று அளிக்கப்பட வேண்டிய கௌரவம் உண்டு; அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு உண்டு. அதெல்லாம் பொது விதி. ஆனால், நபியவர்களின் எச்சரிக்கை அளித்த கோபத்தில், என்ன செய்வது என்று துரியவில்லை மடையன் முஸ்லைமாவாக்கு. ஹபீ பைக்கைது செய்து, மறுநாள் விசாரணைக்கு இழுத்துவரச் சொல்லியிருந்தான்.

முஸ்லைமா அவரை நோக்கிக் கேட்டான். "முஹம்மத் யார்? அல்லாஹ் வின் தபீதரா?"

உடனே பதில் வந்தது. "ஆம். முஹம்மத் (ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம்) அல்லாஹ் வின் தபீதரென்று நான் சாட்சி கஹுகிறேன்"

கோபத்தால் வெடித்துவிடுவதைப்போல் அவரைப் பார்த்த முஸ்லைமா அடுத்த களேவி கேட்டான். "நானும் அல்லாஹ் வின் தபீதன்தான் என்பதற்கு நீ சாட்சி கஹுகிறாயா?"

"எனக்குக் காது கொஞ்சம் மந்தம். நீ சொல்வது எனக்குக் கேட்கவில்லை", முகத்தில் நயாண்டி எதுவும் வெளிக்காட்டாமல் அப்பாவியாய் பதில் கஹினார் ஹபீ ப்.

சீ ற்றத்தில முகம் வளுத்தது முஸலைமாவுக்கு. உதடுகள் துடித்தன. "அவர் உடலில் ஒரு பகுதியை வடெட்டி எறியுங்கள்" என்றான்.

காத்திருந்த காவலன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று கர்மயான வான் கொண்டு அவரது உடலின் ஒரு பகுதியை வடெட்டி எறிய, நிலத்தில் விழுந்தது அது. தரையெல்லாம் ரத்தம்.

"முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் தந்தை என்று நீ சாட்சி பகர்கிறாயா?" என்று மீண்டும் தன்களே வியகைக் கேட்டான் முஸலைமா.

இப்பொழுதும் உடனே பதில் வந்தது. "ஆம். முஹம்மத் (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) அல்லாஹ்வின் தந்தையென்று நான் சாட்சி கற்றுக்கொண்டேன்."

"நானும் அல்லாஹ்வின் தந்தையென்று சாட்சி கற்றுக்கொண்டாயா?"

"நான்தான் சொன்னேனே, எனக்குக் காது மந்தம் என்று. அதனால் நீ என்ன சொல்கிறாய் என்று எனக்குக் கேட்கவில்லை"

கோபம் மலும் அதிகமானது பொய்யனுக்கு. மற்றுமொரு பகுதியை வட்டச் சொன்னான். உடலின் மற்றுமொரு பகுதி தரையில் விழுந்தது. குழுவியிருந்த கட்டத்தாரைக்கு அவரின் உறுதியையும் விடாப்பிடிக் கொள்கையையும் பார்த்து வியர்த்துக் கொட்ட, இவருக்கோ குறுதி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

முஸலைமாவும் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்க, மீண்டும் மீண்டும் அதே பதில் வந்து கொண்டிருந்தது. கசாப்புக் கடையில் தொங்கும் ஆட்பிறைச்சியை வட்டவாரங்களே அதைப்போல், காவலனும் ஹபீபின் உடலை பாகம் பாகமாய் வட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

பாதிக் கும் மறேபட்ட அவரது அங்கங்கள் தரையில் துண்டுகளாக சிதறிக் கிடக்க,

மற்றுபாதி இரத்தக் களறியில் படுகோரமாய் உருமாறிக் கிடந்தது. ஆனாலும் அவர் உதடுகளிலிருந்து வரும் வார்த்தைகள் மட்டும் மாறவில்லை. "முஹம்மத் அல்லாஹ் வின்து துரென்று நான் சாட்சி கடுகுகிறேன்" என்று சொன்னபடியே இறுதியில் விடப்பெற்றது அவரது ஆவி. கூற்றாயிராய் இருந்தவர் முற்றிலுமாய் இறந்து விழுந்தார். ஹபீப் இப்னு ஸதைத் அல்-அன்ஸாரி ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

செய்தி மதினா வந்து சேர்ந்தது. அவரின் தாயாரையும் அடந்தது. மகன் இறந்த செய்தி ஒரு தாய்க்கு எத்தகைய சோகச் செய்தி? அதிலும் கண்டதுண்டமாய் வெட்பிக் கொல்லப்பட்டார் என்றால் பெற்ற வயிற்றுக்கு அது எவ்வளவு வலி?

ஆனால் அதைக்கேட்ட அவரோ, "0000000 000 00000000000000000000 0000 0000 00000000000 0000000000000000 00000000. 00000000 00000000000000 00000000 00000000000 00000000000000 000000000000" என்றார் எளிதாய்!

"சிறுவனாய் இருக்கும்போது, ஒருநாள் இரவு அகபாவில் துரஸ்ஸல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து தந்தான். அதைப் பெரியவனானதும் நிறைவேற்றிவிட்டான் என்கன். எனக்கு அல்லாஹ் வாய்ப்பளித்து முஸ்லைமாவை நான் நெருங்கினால், அவனது இழப்பிற்காக தங்களது முகத்தை அறந்தது கொண்டது என்பதில் அறந்துவதற்கு அவனுடைய மகள் களுக்கு நல்ல வாய்ப்பளிப்பேன்"

தம் மகனின் கோர முடிவகைக்கேட்ட அந்த வீரத்தாய் நுஸபைபின்த் அல்கஅப் அல்-மாஸினிய்யா வின்பதில் அவ்வளவுதான்! ரலியல்லாஹு அன்ஹா.

யத்ரிப் நகரில் கஸ்ரஜ் குலத்தசைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பம் வசித்து வந்தது. தந்தை, தாய், இரு மகன்கள் என்ற அளவான குடும்பம். எப்பொழுதும் போல் அவர்களது பொழுது ஒடிக் கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் மக்காவிற்கு யாத்திரை சென்று வந்த யத்ரிப் மகன்கள் சிலர்தம்முடன் மக்காவாசிகள் ஓரிருவரை அழைத்து வந்திருந்தனர் – முஸ்அப் இப்னு உமரை, அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தூம் – ரலியல்லாஹு அன்ஹுமா.

'இவர்கள் சொல்வதைக் களேங்களுக்களே' என்று மக்காவாசிகளைத் தம் மக்களுக்கு

அறிமுகப் பட்டிப்புத் தினாரர்கள் வந்தவர்கள். துவங்கியது முஸ் அப் இப் னு உமரின் பணி. ஏறக் குறைய யத் ரிபின் அனதை து வீ ட்டுக் கதவுகளையும் அவரது சயெத் திட்டியது. காந்தமாய் மாறிப் போனார் அவர். அதன் பலன் அடுத்த யாத் திரை காலத்தில் 73 ஆண்களும், 2 பண்களும் கொண்ட மதீ னத்துக் குழு, மக்கா சனெறது முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்களையச் சந்திக்க. அந்தக் குழுவில் மறே சரென்ன குடும்பமும் அடக்கம்.

மக்காவிற்குச் சனெறு புனித யாத் திரை முடித்த அந்தக் குழுவினர் இரண்டாம் நாள் ஊர் உறங்கிய நள்ளிரவு நேரத்தில் அகபா பள்ளத்தாக்கில் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் ஓர் இரகசிய சந்திப்பு நிகழ்த்தினர். வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சந்திப்பு அது. அதன் முடிவில் நபியவர்களும் அந்த யத் ரிப் குழுவினராகும் இடையில் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது.

00000000 0000 0000000000000 :

தங்களது "உயிர், பொருள், சலவம்" அனதை திற்கும் மலோய் நபியை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் காப்பாற்றுவதாகவும் அவர்கள் அனைவரும் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொடுத்தனர்.

அந்தக் குழுவில் இடம் பெற்றிருந்த அந்தக் குடும்பத்தின் அனதை து உறுப்பினர்களும் அந்த சத்தியப் பிரமாணத்தில் கலந்து கொண்டனர். ஸதை இப் னு ஆஸிம், அவரின் மனைவி 000000 000000 000000 0000000 0000000 0000 0000-0000000000 அவர்கள் என்ன இரு மகன்கள் அப்துல்லாஹ் இப் னு ஸதை மற்றும் ஹபீப் இப் னு ஸதை (ரலியல்லாஹு அன் ஹும்). உம்மு உமாரா எனபது புனபை பெயராகத் தான் நுஸபாவாக்கு ஏற்பட்டு இருந்ததே தவிர அவர்க்கு உமாரா என்ற பெயரில் மகன்களோ இல்லலை.

அந்தக் குழுவில் இரண்டு பண்கள் என்று பார்த்தோமல்லவா? உம்மு உமாராவுடன் இடம் பெற்றிருந்த மற்றொரு பண் உம்மு முனீஃ என்ற அஸ்மா பினத் அம்ரு இப் னு அதீ .

000000 00000000 000000000 000000000 0000000000 0000 000000000000 000000000000
00000000000000 0000
0000000000000000 0000000000 0000000000000000 0000000000000000 . 000000 0000000000

0000000000 00000000 00000000000000000000 ”
000000 0000000000000000000000000000 0000
000000000000 000000 0000000000

0
0000000.

அதன் படி அதே நிபந்தனைகளுடன் அந்த இரூபணை மணிகளும் பிரமாணம் அளித்தனர். சத்தியமான பிரமாணம்.

அதன் பிறகு, குழுவின் தலைவரான திருமதி, தமது வாசலில் அகலத்திற்கு வந்ததும் – மக்காவிலிருந்து வரப்போகும் முஸ்லிம்களுக்காக நிறைய முஸ்லிம்கள் யதிரிபிற்குப் புலம்பெயர்ந்தனர். மத்தியப் பாய் அமைந்தது நபியவர்களின் ஹிஜ்ரத். 00000000 00000000000000.

நபியவர்கள் மதீனா புலம்பெயர்ந்தபின் நிகழ்வற்ற முதல் யுத்தமான பத்ருப் போரில் நுஸபாவின் சகோதரர் அப்துல்லாஹ் இப்னு கஅப் அல் மஸினீ ரளியல்லாஹு அன் ஹு எனும் வீரர் கலந்து கொண்டார். சில காலத்தில் ஹபீபின் தந்தை ஸதை இப்னு ஆஸிம் இறந்து விட்டதால், நுஸபா, கஸிய்யா இப்னு அம்ரூ எனப் பவரணம் சய்யது கொண்டார். பின்னர் இவர்களுக்கு தமீம் என்றொரு மகனும், ஃகவ்லா எனும் மகனும் பிறந்தனர்.

பத்ருப் போர் முடிந்த அடுத்த ஆண்டே நிகழ்ந்தது அடுத்த போர் – உஹதுப் போர். இந்தப் போரில் நுஸபா, அவரின் கணவர் கஸிய்யா, நுஸபாவின் மதித்த மகன் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸதை ஆகியோரும் கலந்து கொண்டார்கள்.

"கலந்து கொண்டார்கள்" என்ற அளவிலான சிறு வாக்கியத்தில் முடித்துவிட முடியாத வீரநிகழ்வாய் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுப்போனது அது.

உஹதுப் போரின் ஆரம்பத் தருணங்கள் முஸ்லிம்களுக்குச் சாதகமாகத்தான் இருந்தன. மலையுச்சியில் காவலுக்கிருந்த முஸ்லிம்கள் வீரர்கள் 'போர் முடிந்துவிட்டது' என நினதெத்து, தங்களுக்கு நபியவர்கள் இட்ட கட்டளையை மறந்து கீழே இறங்கி ஓடிவந்ததும் தான் போரின் போக்கு மாறிப்போனது. அதுவரை முஸ்லிம்கள் போர் வீரர்களுக்கு குடிநீர் அளிப்பது, காயங்களுக்குச் சிகிச்சை புரிவது போன்ற ஒத்தாசை சவேகைகளில் மட்டும் இதரப் பணிகளுடன் ஈடுபட்டிருந்தார் நுஸபா.

விரைவில் எதிரிகளின் கை ஓங்கி, நிலமை மோசமாகி, முஸ்லிம் வீரர்களின் கட்டுக்கோப்புக் காலநீர்து போனதும் நுஸபாவின் வீரம் பொங்கி எழுந்தது. நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்கள் என் சூற்றி மிகச் சில தோழர்களே நின்றிருந்தனர். பதட்டம், ஆத்திரம், கவலை என்று அனதையும் உணர்வில் கலந்துபோய் தம்கணவர், மகன் ஆகியோருடன் தாமும் நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்களையே நோக்கி ஓடினார் நுஸபா.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்களைச் சமீபிந்து காத்து நின்று போர்புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள் சில தோழர்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். அதிலேலாம் அவருக்கு ஒரு பொருட்டாய் தோன்றவில்லை.

நிராயுதபாணியாக இருக்கும் நுஸபாவின் நிலையைக் கண்டு, ஓடிக் கொண்டிருந்த ஒருவனிடம், “உனது கடியைத் தை சண்டையிடுபவரிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செல்” என்றார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்கள். அதை வாங்கி ஏந்திக் கொண்டு, இடப்பில் துணியைச் சூற்றி இறுக்கக் கட்டிக் கொண்டு, முழு அளவிலான சண்டையில் மீர்க் கமாய் வளவீ சி இறங்கிவிட்டார் நுஸபா. மிகுந்திருந்த எதிரிகளின் எண்ணிக்கையைப் பற்றிய அச்சமோ, முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்பட்ட பின்னடைவினால் தயக்கமோ, தடுமாற்றமோ அவருக்கு ஏற்படவில்லை.

கூரவைகளின் கத்திரைப்பட நிறைய சதேம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்தது. அதையெல்லாம் வகை சில தோழர்கள் கொண்ட அந்தக் குழு எதிர்த்துப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தது. “அவர்கள் மட்டும் எங்களையே போன்ற காலாட்டையாக இருந்திருந்தால் அவர்களுக்குப் படுதோல்வியை அளித்திருப்போம்” என்று பின்னர் ஒருமுறை கறியுள்ளார் நுஸபா.

அதன்மீது இப்பனு கமயையா எனும் கூரவை. வந்த வகைத்தில்

அவன் . அந்த வகைத்துக்கூத்துவண்டிருக்க வணேட்டும் அவர் . ஆனால் அதைத் தாங்கிய நுஸபை, தம் கடியத்தால் தற்காத்துக்கொண்டு மலேமும் கடுமையாய் ப்போர் புரிய ஆரம்பித்தார் . மறேக்கொண்டு அவனால் அவரைத் தாக்க முடியவில்லை. திரும்பிவிட யத்தனித்தான் இப்னு கும்பைய்யா. ஆனால் நுஸபை ஒரு காரியம் செய்தார் . அவன் அமர்ந்திருந்த குதிரையின் கால்களை தம் ஆயுத்தால் பலமாகத் தாக்கி மூடமாக்க, சடரேனெச் சரிந்தது குதிரை. 'தொப்பென்று மல்லாக்கத் தரையில் விழுந்தான் அவன் .

இதற்கிடையே இதனைக் கவனித்துவிட்ட நபி ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்கள் , நுஸபைவின் மகனை நோக்கி, “000000 0000000000 00000!0000 0000000!0000 0000000!000000 000000000000000000 000000 0000,”

என்று கத்தினார்கள் . நுஸபைவாக்கு ஏற்பட்ட காயம் மிக மிக ஆழமான வெட்டு . நிறைய இரத்தம் கொப்பளித்து வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“00 00000000!00000000000 0000000000000000 0000 00000000000 000000 00000000000”

என்று இறங்கு சினார்கள்

நபி

ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்கள் .

அந்த வார்த்தைகள் நுஸபைவின் சவியில் தள்ளிவாய் விழுந்தன. தள்ளத் தள்ளிவாய் அதன் அரத்தத்தை உணர்ந்தார் அவர் . நம் வாழ்வு உய்வு இது போதாது? மகிழ்ச்சி பொங்கச் சொன்னார் , “ஆஹா!. இதன் பிறகு இவ்வூல்கில் எனக்கு என்ன நிகழ்ந்தாலும் கவலையே இல்லை.” எல்லாம் துச்சம்!

0000 000 0000000000 0000000000 00000000 00000000000000000000000000 00000000000000 00000000000000 00000000 00000000 00000000000000000000000000 0000000000 .

நுஸபைவாக்கு ஏற்பட்ட அந்தக் காயம் எத்தனை ஆழமாக இருந்ததென்றால் பின்னர் அதற்காக ஓர் ஆண்டுவரை அவர் சிகிச்சை மறேக்கொள்ள வணேட்டிருந்தது. ஆனால் அன்று போரில் , களத்தில் , என்ன துணி கிடைத்ததோ அதை எடுத்து காயத்தளைச் சூற்றி கட்டிக்கொண்டு அவர் போரைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார் .

அவரின் மகன் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸதைக்கும் பலமான காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. தடுத்து நிறுத்த இயலாமல் எக்கச்சக்க இரத்தம் ஓடியது. “உனது காயத்துக்குக் கட்டுப்போடு” என்றார்கள் நபியவர்கள் . இதனைக் கவனித்துவிட்ட நுஸபை தம் மகனிடம் விரைந்து வந்தார் . பற்ற மகனின் ரத்தம் பொங்கும் காயத்திற்குத் தம் இடும்புத் துணியை கிழித்து பாசம் பொங்க கட்டு இட்டவர் அடுத்து பசீயது வீரம் .

தொழுகையின் அழைப்பிற்கு எப்படி முந்திக் கொண்டு ஓடி வருவார்களோ, அதேபோல்தான் போரின் அழைப்பிற்கும் கிளம்பினார்கள் அந்த மக்கள்.

நுஸபை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த நாளாயிற்றே அது! போர் அழைப்புக் காதில் விழுந்ததும் "மகனே கிளம்பு" என்று தம்முடைய மகன் அப்துல்லாஹ் வுடன் வாளத்தை தட்டிக் கொண்டு, முஸ்லிம் படகைகளுடன் யமாமாவை (சுட்டி) நோக்கி ஓடினார் உம்மு உமாரா. அங்கே கடும்மையான யுத்தம். முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் சவாலாய் அமைந்த யுத்தம் அது.

"அல்லாஹ் வின் விரோதி எங்கே? எனக்குக் காண்பியுங்கள். எங்கே அல்லாஹ் வின் அந்த விரோதி!" என்று, இரத்தமும் பெண்புலியைப் போன்று படவரிசையினட்டே சீற்றமுடன் பாய்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார் நுஸபை. கட்சியில் அவனை அந்த அம்மையார் அடையுமா, துண்டாடப்பட்டுக் கிடந்தான் முஸ்லைமா. வஹ்ஷி பின் ஹர்பு தமது ஈட்டியால் அவனுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருந்தார். அதைக் கண்டவாடன்தான் அமதியும் உளநிறைவும் ஏற்பட்டது அந்த அம்மையாருக்கு.

உஹதுப் போரில் நுஸபைவாக்குப் பன்னிரண்டு விழுப்புண்கள் என்று பார்த்தோமா? இந்தப் போரில் பதினொன்று. தவிர, உஹதுப் போரின் போது தோள்பட்டையில் காயம் பட்ட அந்தக் கையை இந்தப் போரில் இழந்திருந்தார் அவர்.

போரில் கலந்துகொண்டார்கள்; காயமுற்றார்கள்; அங்கங்களை இழந்தார்கள் என்று எளிதாய் எழுதிவிடுகிறோம்; படித்துவிட்டு அடுத்த வரிக்கு நம்பார்வை தாவிவிடுகிறது. நவீன மருத்துவ வசதிகள் எதுவுமற்ற அக்காலகட்டத்தில் காயமுற்ற வீரர்களுக்கு அளிக்கும் சிகிச்சை மூரட்டுத்தனமான ஒன்று. யமாமா போரில் காலித் பின் வலீத் தமக்கு நல்ல சிகிச்சை அளித்து கவனித்துக் கொண்டார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் நுஸபை. அது எப்படையான சிகிச்சை?

எண்ணெய்கைக் கொதிக்க வைத்துக் காயங்களின் மலே ஊற்றுவார்கள். அது கிருமி நாசினியாகவும் காயத்ததைத் தீய்த்தும் உதவுகின்ற மருத்துவம். எவ்விதமான மயக்க மருந்தோ, வலி மருத்துப்போகும் மருந்துகளோ இல்லாத அக்காலத்தில் இந்தச் சிகிச்சைக்கு உட்படும் வதேனை எப்படி இருக்கும்? 'அதவிட அங்கத்தலை இழந்துவிடுவது எவ்வளவோ மலே' என்று கபறியிருக்கிறார் நுஸபை.

இத்தகவு வதேனகைளயைம் வலியயைம் தாமதே முன்வந்து இழுத்து போட்டுக்கொள்ள வணேப்பிய அவசியம் அவர்களுக்கு என்ன இருந்தது?

அங்கங்களை இழந்தாலும் பரவாயில்லை, உயிரயைகேட்ட இழந்தாலும் பரவாயில்லை என்று ஏன்களம் புகுந்தார்கள்?

பொருளாசயை? பதவி ஆசயை?

அந்த மண்ணாசயைலெல்லாம் இல்லை; சூத்தமாக இல்லை. இறவைனும் இறதைத் துதரும் இறமை மார்க்கமும் மட்டுமே பிரதானம்; மறுமையை நோக்கி மட்டுமே குறிக்கோள்.

பெரும் திருப்தியுடன் மதீனா திரும்பியவர், கலீஃபா உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் கிலாஃபத்தில் ஹிஜ்ரீ 13 வரை உயிர் வாழ்ந்து, இறவாப் புகழடைந்தார் நுஸபை ரலியல்லாஹு அன்ஹா!

source: <http://islamicuprising.blogspot.in/2016/02/blog-post.html>